

OSKAR OBSERVERAR

In i dimman...

Jag är ett riktigt hälsofreak. Det blir träning i genomsnitt fyra till fem gånger i veckan. Jag har aldrig testat cigaretter, snus eller droger. När jag dessutom berättar att jag aldrig har varit full möts jag ofta av en otrolig skepsis. Det är sällan så att folk tycker det är imponerande att jag har kunna stå emot grupptricket, utan det handlar genast om att de ska gå till botten med det här "problemet"

"Är det så att dina föräldrar har haft alkoholproblem och det är därför du avstår från att dricka?" är nog en av de vanligaste frågorna. Jag förstår för det första inte vad det angår någon annan hur min familjesituation är hemma (för kännedom: mamma och pappa har en sund inställning till alkohol) och vad det har att göra med om jag dricker mig full eller inte?

För det andra hade jag aldrig ställt en motsvarande fråga i stil med: "Du dricker dig full varje helg, är det för att du mår psykiskt dåligt?" Det hade bara setts som plump och väldigt taktlöst, men likväl får jag alltid argumentera för mitt förhållningssätt till alkohol.

En annan väldigt vanlig kommentar är den om att jag måste tycka det är extremt tråkigt att vara med vänner som är fulla. Eh, jo, självklart, det är därför som jag umgås med er. För att ha tråkigt liksom. Nästan lika vanligt är att torrbollen (läs: krönikören Oskar) får höra "Jag ska så lätt få dig att bli full ikväll!"

Det gäller att ta sina strider, men jag hade lika gärna kunnat välja att replikera med "Varför det? Jag har väl aldrig tvingat dig att vara nykter när vi har varit ute och festat?" Varför är motsatsen okej?

Det är även väldigt vanligt, när jag väljer läsk eller vatten på krogen, att de flesta tar för givet att orsaken är att jag ska ta bilen hem eller "bedriva taxi-verksamhet" och att det är anledningen till att det inte blir något tequila-race på mig just den kvällen. Jag biter mig då återigen i läppen i stället för att, på samma fördomsfulla sätt, fråga "Dricker du vin/öl ikväll? Det måste ju bara bero på att du inte vågar stå för den du är"

Det handlar alltså alltid om att försvara sig. Jag blir förbluffad av att det är mer vanligt att folk dömer en person som inte dricker och som "beter sig normalt" i stället för att det rent logiskt borde vara tvärt om. Borde vi egentligen inte bli oroliga för att de flesta människor behöver ha gifter i kroppen för att faktiskt vara sig själva? Eller åtminstone försöka vara sig själva.

Misstolka mig rätt. Jag kan ta ett glas cider eller ett glas rosé på sommaren och är det något som jag verkligen uppskattar är det en kopp kaffe med en stänk Baileys. Perfekt till efterrätten.

Reaktionen över att jag tackar ja accepteras bara helt sonika, middagen fortsätter som förut och det har redan glömts bort att det var förvånade blickar och korsförhör för en stund sedan när jag svarade "Nej, tack, jag dricker inte vin."

Likväl som jag respekterar alla er dryckeslivsnjutare, även om min krönika förhoppningsvis har gett er lite perspektiv, likväl hoppas jag i framtiden bli bemött på samma sätt. Skål!
